

JULIE BUXBAUM

AŞKIN

TAM

TERSİ

Çeviren
Z. Seçil Şimşek

*Sevgi ve minnetle babama
ve her an kalbimizde olan anneme*

Giris

Resmin çoktan buzdolabı kapağındaki yerini aldı. Siyah beyaz, 3x5 – habersiz, bilinçsiz– kıvrılmışsın, yan duruyorsun. Büsbütün benim içimdesin.

Bildiklerim şunlar: Ben bir sürü kırmızı et yiyorum, çoğu zaman suçlulukla, sesim detone olana kadar lanet okuyorum. İşime geldiğinde ağlıyorum, yerli yersiz gülüyorum, New York Times'tan ölüm ve evlilik ilanlarını yüksek sesle ve art arda okuyorum.

Sen: Yarım litre süttten daha hafıfsın. Artık yalnızca bir fikir değılsin. Sen bir kızsın.

Doktor bugün haberi bize verirken, sanki meseledeki kendi payını kutluyormuş gibi el çırpı. Sanki seni soyutken somuta, ünlemsel bir olaya, bir kız bebeğe dönüştüren oydu. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemedim elbette ama biz bir kız olacağını hamile olduğumu öğrendiğimiz andan itibaren biliyorduk, tıpkı adını Charlotte koyacağımızı bildiğimiz gibi. (Baban beni düzeltip duruyor –Biz hamileyiz, diyor, yalnızca sen değil– ama onun ayak bilekleri sanki ev hapsindeymiş gibi uyuşuyor mu? Peki memeleri su dolu balonlar gibi sarkıyor mu? O bebek bekliyor olabilir ama hamile olan benim.)

“Milyonlarca kadın bu çubuklara işedi. Yapabilirsin, Emily.” Şüphelendiğimiz durumu resmiyete kavuşturmak için beni banyoya gönderirken baban söylemişti bunu. Gergindim elbette, tuvaletin yakınlara

rina gidebilmem bile neredeyse bir buçuk saatimi almıştı, sonrasında bir saat daha çünkü baban da benimle birlikte tuvalete girdi ve sahne korkusuna kapıldım. Ama tıpkı benden önceki milyonlarca kadın gibi ben de yaptım ve ardından pozitif işareti belirdi, kutuyu üç kez kontrol edip 1-800'lü bir numaradan da onaylattıktan ve birkaç çubuğa daha işedikten sonra öğrenmemiz gerekeni artık biliyorduk.

Daha o zaman anlamıştım, bir bakıma istemekten çok daha ötesiydi, neredeyse ihtiyacımız vardı buna, sen bir kız olacaktın. Bu geceye benzer daha birçok gece yaşanacağını da biliyordum, neredeyse iple çekiyordum onları, baban uyurken duygularımın heyecan ve korku aralığındaki dalgalanmalarıyla uyanacağım geceleri.

Baban, daha güneşli bir malzemedен yapılmış olan, duşta şarkı söyleyen, kapıyı asla çalmayan, şimdi vücudunu benimkine sarmış uyuyan ve gözleri muhtemelen süperkahramanlar ve ödülü hak eden konuşmalarla dolu rüyalarının etkisiyle kıpır kıpır olan baban; hayatımı benim için sözcükler ve fotoğraflarla belgeleme fikrimi dehşet verici bir tutku olarak görüyor. Hayatın sığ paradokslarıyla –aşk ve zıddı arasındaki ince çizgiyle– neden bu kadar haşır neşir olduğumu anlayamıyor bir türlü.

Ama iş o kadar basit değil, gerçekten. Bu sürekli kayıtlar, övgüler, benim bilinçli tercihimin ötesinde. Bazen yirmi haftayı geriye sarıp uyku tutmadığı gecelerde hayalini kurduğumuz ve yalnızca bir fikirden ibaret olduğun zamanları düşünmeye çalışıyorum. Ama o zaman bile –senden hemen önceki dünyada– bu dürtünün bizi bir sürü anıyla birleştireceğini ve bizi kalıcılaştıracağını hissetmiştim. Geleceğin bize getirebileceği ayrılıklarda bile yollarımızın tekrar kesişebilmesini sağlayacak tek yol bu: Beni her zaman bu sayfalarda bulacaksın, ben yok olduktan sonra bile.

Hem dürüst olalım, yanında ne kadar uzun kalabileceğimi kim önceden kestirebilir? Biz Haxby kadınları uzun yaşamlar sürmemizle tanınmayız pek.

Ama bu ana fikrin dışında –çünkü ben ister kırk iki, ister seksen iki yaşında öleyim– beni hiçbir zaman tümüyle hatırlamayacaksın. Bu, birini kaybetmenin hem lütfu hem de laneti: Gecenin bir yarısı kaçınıl-

maz olan anılardaki boşlukları anımsamak veya seni etkisi altına alacak ya da uykunu kaçırarak şeyleri düşünmek senin elinde olmaz, kafan anılarla ağırlaşır, bu sırada yanındaki kocan rüyasında dar taytıyla duvarlara tırmandığını görüyor olabilir.

Annem, ki onunla aynı ismi taşıyor olacaksın, bir bakıma geri dönüştürülmüş kâğıtlara yenik düştü ve yalnızca birkaç rasgele fotoğrafın köşesinde kaldı. Ardında pek fazla bir şey de bırakmamıştı, biçimsiz birkaç şey yalnızca. Bir zamanlar olduğu insanı olduğu gibi görebilmek adına beni çoğunlukla rahatlatırsalar da böyle gecelerde daha gerçek şeylere özlem duyuyorum.

Kanlı canlı bir gerçekliğe.

Belki de kaybın sonrası –bölük pörçük anılar– kimi yönlerden beni kaybın kendisinden daha çok yaraladı. Açıkçası bisiklet sürmeyi hiç öğrenmedim çünkü diğer sebepleri bir yana bırakırsak, bu hiç unutmaya-
cağın bir şeydir. Ben böyle biriyim işte: Bağlılıktan ve hatırlamaktan korkan ve zaman zaman bunların özlemini çeken biri. Unutmak, hafızanın parça parça dağılması ama bir de unutmanın imkânsızlığı, yara izi gibi kat kat derinleşmesi var. Her ikisi de beni kendi yöntemlerince oyalıyor.

Bir zamanlar nasıl biri olduğumu asla bilmeyeceksin, senden önceki beni, ben şimdiki ben olmadan öncesini. Ama bu benim olduğu kadar senin mirasın, senin hikâyen; bizim hikâyemiz.

Şimdi buzdolabında bir fotoğrafın olduğuna göre, ben tıpkı bir matruşka gibi üzerime düşeni yaptığıma ve bundan sonra benim için sensiz bir hayat olmayacağıma göre, sahip olduğum her şeyi sana devredebilirim: Baban ve benim nasıl bir aile olduğumuzun, Ruth ve büyükbaban Jack'in, şu anda hâlâ ayakta olan ve senin pembe beşiğinin montajıyla uğraşan babamın öyküsü bu. Sevdiğim, yaşadığım ve vasiyet ettiğim şeyleri ayıran çizginin öyküsü; hatırlamanın ve unutmanın, sorumluluğun ve bağımsızlığın, terk etmenin ve arkada kalmanın arasındaki ince çizginin.

Beni annemden ayıran o çizgi işte, daima o çizgi; aynı zamanda seni de benden ayıracak olan çizgi.

Bir

Bir gece önce rüyamda, tıpkı bir Benihana şefi gibi Andrew' u parçalara ayırdığımı ve daha sonra tüm parçaları birer birer yediğimi gördüm. Tadı tavuğa benziyordu. Doyurucu bir deneyimdi ama yine de biraz hayal kırıklığına uğramıştım. Canım biftek yemek istiyordu.

Bu rüyayı unutmaya karar verdim. *Moo shu* Andrew' un pürüzlü tadını ve onu kuru kuru yutma isteğini zihnimden uzaklaştırmalıydım. Beni acımasızca o âna sürükleyen şeyin gördüğüm rüya olması bir yana, dejavu hissini ya da kafamda dönüp duracak sesleri tamamen silecektim.

Çünkü rüyanın aksine, sonrasında olacaklardan kaçamayacağımı, âdeta bir çıkmaz sokağa girdiğimi biliyordum.

Ertesi gün, yerlerde yerfistiği kabukları ve masalarında pastel boya izleri olan bir restoranda Andrew' dan ayrıldım. Bu sırada bekârlığa veda partisinin ortalarında ve bir kovboy şapkası ve püsküller dışında pek de bir şey giymemiş olan sarhoş bir genç kadın sıra dansı organize etmeye çalışıyordu. Konuşmak için daha uygun bir zamanı beklemem gerektiğini pişmanlıkla fark etmiştim, ilişkimizin birkaç bira ile doyurucu acı tavuk kanatlarından ibaret olduğunu düşündüğümü sanacaktı ve bırakmayı umduğum etki bu değildi.

Kafamda bu ayrılığı daha tereddütsüz ve medeni, belki biraz da romantik hayal etmiştim. Hayal ettiğim ayrılık biraz pantomim gibiydi; açıklamalar yoktu, yalnızca buruk gülümsemeler ve yanağa kondurulan bir veda öpücüğü, belki omzun üstünden sallanan eller vardı. Nostaljinin azabı ve patlayıcı bir paketi serbest bırakmışçasına bir rahatlamayla ikimiz de durumu anlayacak ve anlayışla karşılayacaktık.

Tüm bunların yerine Andrew sanki henüz tanıştığı bir yabancıymışım ve aksanımdan nereli olduğumu anlamaya çalışıyormuş gibi garip bir ifadeyle suratıma bakıyordu. Göz göze gelmekten kaçındım. İçimden, koşarak Üçüncü Caddenin karışmasına karışmak geliyordu, barlardan sokaklara taşan insan kalabalığında boğulmak bile burada durup Andrew'un şaşkınlığının teninden tıpkı kötü bir koku gibi yayıldığını hissetmekten daha iyi olurdu. Bu isteğimi zorlukla bastırarak bar sandalyemin altında bacaklarımı birbirine doladım ve dudağının üstündeki minik barbekü sosu bulaşığına bakmaya başladım. Bu görüntü suçluluğumu bastırmama yardımcı oldu. Yüzünde yiyecek artığıyla dolanan bir adamla ne kadar ciddi bir ilişki yaşanabilirdi ki? Gerçi Andrew'un dolandığı falan yoktu. Sandalyesinde kasatı kesilmiş gibi öylece oturuyordu.

Bu arada ben de sostan payıma düşeni almıştım. Beyaz bluzuma dökülen ketçapla kalbim kanıyormuş gibi görünüyordu.

"Bu ilişki hiçbir zaman *sonsuz* kadar mutlu yaşadılar hikâyelerinden olmayacaktı, sen de biliyorsun," dedim, her ne kadar sessizliğinden ve son birkaç gündür olan davranışlarından bilmediğini anlayabiliyor olsam da. Bana vurmak isteyip istemediğini merak ediyordum, neredeyse istemesini dileyecek durumdaydım.

Olacakları nasıl olup da önceden kestiremediğime hayret ediyordum, nasıl olup da düne kadar kafamda hiçbir pratik yapmadığıma. Genellikle kapanış yapmakta çok iyiyimdir –hatta bu konuda kendimle gurur duyarım– ve insanlar bir ayrılığın sebepsiz olduğunu söylediklerinde bu bana çok samimiyetsiz

gelir. Hiçbir şey sebepsiz değildir, tuhaf kazalar ya da kanser dışında. Hem ne olursa olsun bu durumlar bile hazırlık gerektirir.

Belki de hafta sonunu akışına bırakıp askeri bir hassasiyetle her zamanki rutinimi bozmadan ertesi gün de yatağında, yanımda kollarını omzuma dolamış Andrew'la uyanmalıydım. Böylece daha sonra işyerinde o meşhur damacananın etrafında İşçi Bayramı hakkında komik bir hikâye anlatabilirdim, ne olsa hafta sonu toz pembe gözlüklerle yeniden bakıldığında hep daha güzel gelirdi. Her ne kadar hakkında komik bir hikâye anlatılmadıkça kimsenin olmadığı bir ormanda bir ağacın devrilmediğine inananlardan olsam da artık paylaşacak pek fazla hikâyemin kalmadığının da farkındaydım. En azından bu hikâyelerin komik olanları tükenmişti. Bundan emindim.

Dolayısıyla, İşçi Bayramı hafta sonunun son saatlerinde kendimi, hayatımın son iki yılını birlikte geçirdiğim Andrew'un karşısında, ona neden artık birbirimizi çıplak görmememiz gerektiğini anlatmaya çalışırken bulmuştum. Ona bu durumun tek sorumlusunun yaşlarımız olduğunu söylemek istiyordum – ben yirmi dokuzumdaydım, Andrew ise otuz bir yaşındaydı. Hayatımızın önceki evrelerinde birçok insanla ilişki yaşamışken ömrün ilk çeyreğinden sonraki ilişkilerden herhangi birinin kalıcı bir anlaşmaya dönüşmesini talep eden müşterek kültürel bir sanrının etkisi altındaydık. Bu durum Andrew'un bir önceki günkü normal olmayan davranışlarına; rıza, yüzük ve çok yakında gelebilecek bir teklife dair imalarına anlam verebilmemi sağlıyordu. Yine de bu düşüncelerimi sesli olarak dile getirmedim tabii. Söze döküldüğünde kulağa çok belirsiz, bahane gibi, hatta belki fazla gerçek gelecekti.

Hiçbir zaman mutlu sonu yakalamaya ya da ilk buluşmada doğmamış çocuklarına ad vermeye istekli olan *ideal* çiftlerden olmamıştık. Hatta ilk buluşmamız o akşamki restorana çok fazla benzeyen bir yerdeydi ve buluşmada gelecekten ya da kendimizden bile söz etmemiş, kimin daha fazla tavuk kanadı yiyebileceğine dair bir iddiaya tutuşmuştuk. Restorandan ayrılırken dudaklarımız o kadar şişmişti ki bana iyi geceler öpücüğü verdi-

ğinde neredeyse hiçbir şey hissetmemiştim. Dört ay sonra bana yediği onca tavuk kanadından ötürü ishal olduğunu ve bu yüzden buluşmayı bitirmek için acele ettiğini itiraf etmişti. Kazanmasına izin verdiğimi ise bu itirafın üzerinden iki ay geçtiğinde söyleyebilmişim. Elbette bundan pek hoşlanmamıştı.

Konu gelecekte açıldığında ise her zaman ardından gelecek cümlelerin ağırlığını gizleyen “eğer”leri uygun bir biçimde konuşmalarımıza yerleştirdik.

“Eğer bir gün çocuk yapacak olursak, umarım gözleri seninkilere ve parmakları benimkilere benzer,” demiştim parmaklarımla Andrew’un karnında daireler çizerken.

“Eğer bir gün çocuk yapacak olursak, umarım bağırsakları seninkiler kadar güçlü olur. Böylece onları da yeme yarışmalarımıza dahil edebiliriz ve emekli olunca Meksika’ya göçeriz,” derdi. Konuşurken saçlarını atkuyruğu yapacakmış gibi toplar, sonra onları ödünç almış gibi bırakır ve ellerinin arasından kayıp gitmelerine izin verirdi.

Belki de buradan çıkarılacak ders, dikkatli olmak gerektiğiydi. Sonuçta her şeyden bir ders çıkarılabilir, öyle değil mi? Yoksa tüm olup bitenin ne anlamı olur ki? Dolayısıyla bu kez çıkarılması gereken ders de gözü açık ve tetikte olmak gerektiğiydi. Çünkü her nasılsa bir önceki gün ben farkına bile varmadan, ne olup bittiğini *algılayamadan* sorun baş göstermişti.

Planımız hafta sonundaki sınırlı boş vaktimizi kutlamak için gereksizce dışarıda gezinmek, Central Park’a yürümek ve arkadaşlarımız Daniel ve Kate’le buluşmaktı. Manhattan’ın nem perdesi yerini hafif bir serinliğe bırakmıştı ve boğucu ağustosun hemen ardından gelen bu mevsim geçişiyle rahatlamıştık. Şehrin geri kalanının hafta sonunu geçirecek daha iyi yerleri olduğundan boş kaldırımlar bize kalmıştı. Andrew’la ileri geri sallanarak birbirimize dirsek atarak ve çeşitli yer tutma hamleleri yapıp birbirimize çelme takarak yürüyorduk. İçimde mutluluktan ziyade saf bir keyif vardı. Endişeden ya da yakında gerçekleşecek olanın habercisi karın ağrısından eser yoktu.

Daniel ve Kate önümüzde yürüyorlardı. Kate'in boyutuna göre epeyce öne çıkan nişan yüzüğü zaman zaman güneşi yakalıyor ve kaldırımındaki gölgelerimize minik ışıklar düşürüyordu. En yakın arkadaşlarımız –ki o zaman biz hâlâ “biz” olduğumuzdan onlar da “bizim” en yakın arkadaşlarımızdı– ve bir şekilde, bundan da öte, bir birlikteliğin nasıl da zahmetsiz olabileceğinin, işlerin bazı insanlar için nasıl ilerleyebileceğinin sembolüydüler. Aynı zamanda yazın son demlerinin, ağaçların yakında yağacak kara yer açmak için yapraklarını dökmeden önceki döneminin tadını çıkarmak için dışarı çıkan birliğimizin liderleriydi.

Bir kez daha –asla yanılmayan dikkat dağınıklığı ve şaşırma payıyla– Andrew'un adım hamlesini yakaladıktan sonra Andrew parmaklarını benimkilere geçirerek küçük oyunumuza son verdi. Bir süre el ele yürüdüktan sonra Andrew'un tıpkı küçük bir çocuk gibi tüm avucuyla boş yüzük parmağımı kavradığını hissettim. Sessizce yürümeye devam ettik ama dile getirmese de durumu anlamıştım. Bana evlenme teklif edecekti.

Düşüncelerinin tamamıyla metodik olduğuna emindim –nasıl teklif edeceğini düşünüyordu; “eğer”ler ya da “neden”ler yoktu. Boş bir gününde trene atlayıp Connecticut'taki babama ya da Riverdale'daki büyükbabam Jack'e gidip izin almak, favori restoranımın adını öğrenmek ya da aile kuyumcusunun adresini almak. Beni ne derece tanıdığını sorgulamadan geleceğimizi birleştirmeyi planlaması, kafamdan geçen sonsuz çeşit düşünceye erişemiyor olmaktan hiç endişe duymaması. Ama Andrew böyleydi işte, ihtimallere ya da nedenlere pek de kafa yormayan bir adam.

Yükselen paniğimin bir kuruntudan ibaret olup olmadığını tartmaya fırsat bulamadan beni bir kuyumcu vitrininin önüne çekip kolunu belime doladı. Vitrindeki yüzüklerin bana göz kırpıp huzursuzluğumla dalga geçtiğini hayal ettim.

“Beğendiğin herhangi bir şey var mı?” diye sordu Andrew.

“Şu bilezik güzelmiş,” dedim. “Şuradaki küpeler ne kadar görkemli, baksana ne güzel sallanıyorlar. Asla sallantılı küpe

takmam. Baksana, yüzde yüz iade garantisi de sunuyorlarmış, parayı geri alabilme şansını seviyorum.”

“Şuradaki yüzüklere ne dersin?”

“Fazla parıltılı. Sallantılı küpeleri yeğlerim.”

“Hadi ama, ne çeşit kesim seversin? Prenses, oval, markiz?”

Adam kesinlikle dersine iyi çalışmıştı. Bu düşünceyi aklından ilk kez geçirmediğini fark ettim.

Siktir.

“Aralarındaki fark nedir bilmiyorum. Bu tür şeylerle ilgilenmem,” dedim ki doğrudu da. Markiz’in Karayipler’de bir ada olduğunu sanyordum. Sonra, başka ne yapacağımı da bilemediğimden çok uzaklarda bir yeri işaret ettim.

“Bak!” dedim, tıpkı yeni bir kelime öğrenmiş bir çocuk gibi. “Bir köpekçik.”

Öğleden sonranın geri kalanı tıpkı başarılı bir sitcom gibiydi. Dördümüz parkta ortada sıçan gibi aptal oyunlar oynayıp güya rekabet ederek ve birbirimizi gereksizce gıdıklayarak günü geçirdik. İçlerinde en aptal olan muhtemelen bendim; hissettiğim korkuyu bastırmaya çalışırken bir yandan da budalalıklarımın kaçınılmaz olan sonu savuşturabileceğime inanıyordum.

Ama gerçekten kaçışım yoktu. Bu hafta sonu çalışmayacağıma söz vermiş ve “yanlışlıkla” Blackberry’ni ofiste bırakarak çıkmıştım, ki bu, Altman, Pryor & Tisch Avukatlık Bürosu’nda avukat olarak çalıştığım neredeyse beş yıllık süre içinde bir kez olsun yapmamış olduğum bir şeydi. Hayatımdan değil, ücretlendirilecek saatlerimden feragat edecek olma fikri bu hafta sonuna kadar çok iyi bir fikir gibi görünüyordu ve kendime bu sebeple izin vermiştim, elbette masamdaki kâğıt yığınlarının içine gömülmek ve içinde “bizim” ya da “biz” gibi kelimelere asla yer olmayan bir yere kaçmak isteyebileceğimi bilemezdim.

Ama iş, durumu daha fazla ertelemek anlamına gelecekti. Kuyumcu vitrininin önünde kararımı verdim. Andrew’dan,

önümde diz çökerek o imkânsız teklifi yapmasına izin vermeden ayrılacaktım. Afterschool Special'daki* silahla oynayan çocuk gibi o saf ve konforlu dünyamızı yıkacaktım.

Ne istediğinin farkında olmak da bazen insanı zor durumda bırakabiliyor, özellikle de hayattaki “gereklilikler”le karşılaştığınız zamanlarda. Andrew'la evlenmem *gerektiğini* anlayabiliyordum; dünyada, günün birinde bir adamın önlerinde diz çökmesini ve *Gördünüz mü? Birileri beni seviyor. Birileri beni kaptı!* cümlelerinin sessiz anonsları olan o ışıltılı taşları çılgınca arzularayan kadınlar olduğunu da. Tüm kalabalık hareketli bir *Genç Hıristiyan Erkekler Birliği*'ne dönüşmeden önce kocalarıyla yapacakları ilk dansın koreografisini düşleyen kadınlar olduğunu da.

Üstelik, neredeyse hepimiz tüm sorumluluğu paylaşacak, bizi havalimanından alıp eve bırakacak, başarıımızı takdir edecek ve kusacağımızda saçlarımızı tutacak birine ihtiyaç duyarız. Size karşı dürüst olmam gerekirse ben de, öyle ya da böyle bunu isteyen biriyim.

Ama evlenmek? Andrew'la? Ölüm bizi ayırana dek? Bunu yapamazdım. Bu beni yetişkin gibi davranan, gelin rolüne bürünmüş bir ikiyüzlüden daha fazlası yapamazdı. Ben bile hayatımın sonuna kadar kendimle kalmak istemiyorken Andrew nasıl bunu isteyebilir? Hem sevdiğiniz birine kendinizi ona sunamayacağınızı çünkü bunu yapacak olursanız sunacağınız kişinin kim olacağını bilemediğinizi nasıl anlatabilirsiniz ki? Kendi sözcükleriniz kendinizi bile avutmaya yetmiyorken hem de? Bunu anlatamazsınız, özellikle de sevdiğiniz biriye. Dolayısıyla anlatamazdım.

Onun yerine, doğru olanı yaptım. Yalan söyledim.

“Eh, sanırım söyleyeceklerin bu kadardı,” dedi Andrew nihayet, müzik kutusu yüzünden zar zor duyulabilen sesiyle. Ses tonu

* Özellikle okul sonrası saatlerde ergenlik çağındaki çocuklara yönelik olarak hazırlanan, kötü alışkanlık ve davranışları, şiddet ve olumsuzluk içeren sonuçlarla işleyen programlar –çn

sert ve bıkkındı, yakarmaya benzer tek bir yanı yoktu. Durumu profesyonelce ele almış ve kabullenmişti.

“Üzgünüm.”

Andrew yalnızca başını salladı, sanki aniden uykusu gelmiş ya da kafası taşıyamayacağı ağır bir yük hâlini almıştı.

“Sana çok değer verdiğimi bilmeni istiyorum,” dedim sanki birinden nasıl ayrılmak gerektiğini anlatan bir kitaptan bir satır okuyormuş gibi. Üstelik küstahça, “Sorun sende değil, bende,” diye ekledim.

Andrew boğuk bir kahkaha attı. Nihayet onu kıskırtmış olmalıydım. Şaşkınlığı önce mutsuzluğa dönmüştü, şimdiyse –diğerlerine göre beni en çok rahatlatan– kızgınlığa.

“Bu dediğinde çok haklısın. Sorun sende, Em. Meraklanma. Bunun senin yüzünden olduğunun farkındayım ben.” Ceketini kaptı ve kalkmaya hazırlandı. Onu durdurmak, korkunç da olsa bu ânı biraz daha uzatmak istedim. Ama geriye söylenecek bir şey kalmamıştı.

“Üzgünüm,” diye fısıldadım, o masaya birtakım fişler fırlatırken. “Gerçekten üzgünüm.” Kelimelerim havayı ve dimdik duran omuzlarını biraz olsun yumuşattı.

“Biliyorum,” dedi ve gözlerini benimkilere dikti. Şaşırtıcı bir biçimde öfke, mutsuzluk ya da aşkla dolu değillerdi. Acımaya çok benzer bir duygu vardı gözlerinde. Andrew boğazını temizledi, beni yanağımdan öptü ve sakince restorandan çıkıp gitti.

Saniyeler içinde Üçüncü Cadde kalabalığı onu yutmuştu. Bense geride tek başıma kalmış, kapıyı seyrederek onun geride bıraktığı tavuk kanatlarının kemiklerini çiğniyordum.

Daireme giden yirmi blokluk mesafeyi yürüdüm, bu biraz olsun kafamı toplamamı sağladı. Hava burnumu sızlatıyordu, çok yakında yazın nöbetini sonbahara bırakacağına dair bir ipucu daha. Madison Bulvarı'na yöneldim ve mevsimin ve hafta sonunun son anlarını değerlendirmek için sokak seviyesindeki

derme çatma kafelerde oturmuş, kokteyllerini yudumlayan insanları izledim. İşbaşı yapmadan önceki özgürlüklerini kıskandım. Aklımdan bir anlığına bir Cosmopolitan içmek için havalı bir mekâna uğramayı geçirdim; belki ben de onlardan biriymiş gibi davranabilir, bu kamuflajla birkaç saatliğine herhangi bir şey hissetmeyi erteleyebilirdim.

Ama yürümeye devam ettim. Yürürken düşüncelerimi yavaşlatmak için sokak numaralarını sayıyordum. *On dördüncü sokak, bunu yapmak zorundaydın. On üçüncü sokak, biz birbirimiz için yaratılmadık. On ikinci sokak, hepsi benim suçum. On birinci sokak, bunu ben yaptım.* Ritim beni rahatlattı ve olayların böyle bir hâl almasından daha fazla sorumlu hissetmeye başladım. İlişkinin bu kadar uzun sürmesine izin vermiştim. Aylar önce, ikimizin de daha az üzüleceği dönemde veda etmeliydim, kuyumcu vitrininin önünde durmamızdan çok daha önce. Yine de en azından kontrolü yeniden ele aldığımı düşündüm. *Onuncu sokak, her şey kontrol altında. Dokuzuncu sokak, iyi olacaksın. Sekizinci sokak, er ya da geç o da seni terk edecekti zaten. Seni terk edecekti.*

Binamın önüne geldiğimde kapıcımız Robert beni karşıladı. Yetmişlerinin başındaydı, neredeyse komik bir biçimde birbiriyle uyumlu bembeyaz saçları ve sakalları vardı. İyiliksever bir tanrıya ya da Noel Baba'ya benziyordu ve yine onlar gibi her şeye burnunu sokmak eğilimindeydi. Robert'ın daimi varlığı ve kimi zaman soruları bile çoğu stüdyo dairelerden oluşan bina-daki kiracıları yatıştırırdı; eve döndüğümüzde birilerinin orada olacağını, günümüzün nasıl geçtiğini soracağını ve günün birinde dönmeyecek olursak bunun farkına varacağını bilirdik.

"Diğer yarın nerede bu akşam?" diye sordu Robert.

"Kendi evinde." Bana gülümsedi ve boş asansöre binebilmem için yoldan çekildi. "İyi geceler."

"İyi geceler Emily."

Buradan itibaren, geçirdiğim gün sona ererdi. Giriş kapısında. Çoğu geceler Robert'ın sesi duyduğum son ses olurdu. Yüzü de gördüğüm son yüz.

İki

Andrew'un uykusunda güldüğü gece onu uyandırmalı ve ondan oracıkta ayrılmalıydım. Hiç kimse o kadar mutlu olmayı hak etmiyordu.

Onun yerine vücudumu onunkine dolamış, karnımı onun sırtına dayamış ve tüm hareketlerini hissetmişim. Onu bu kadar *serbest*, bu kadar *saf* yapan şeyin bulaşıcı olmasını ummuştum. Ama değildi.

Geceleri uyurken, rüyalarımı siyah beyaz görürüm. Dairesel labirentler içinde birtakım adamlar tarafından kovalandığımı, zarf şekilli oluklar tarafından yutulduğumu ya da Times Meydanı'ndaki kalabalıkta kaybolduğumu görürüm. Bazı günlerse bunaltıcı rüyalarım oldukça yavan, herkesin önceden görmüş olacağı türdendir: düşen dişler, işyerinde çıplak olmak, boğazım kuruyana dek bağırarak gibi. Beni tahrik eden şehvetli rüyalarım bile bir noktadan sonra şekil değiştirir, romantizmden suça döner. Bu tür rüyalarda, bir yabancıyla tutkulu bir seksten sonra ayağa kalkıp sigaramı karanlık pencereden dışarı doğru üfler ve unuttuğum ya da haksızlık ettiğim birini düşünmeye başlarım.

Her zaman kâbus görmem. Bazen gece yalnızca tatlı bir rahatlama getirir. Ama size şu kadarını söyleyebilirim: Rüyalarım gülmüş olabilirim, ertesi gün uyandığımda lise düzeyinde

olaylarla ya da B düzeyinde pornolarla dalga geçebilirim ama hayatım boyunca hiç uykumda gülmedim. O kadar mutlu bir insan değilim işte.

Dün gece, orta boy çift kişilik yatağımın ortasına uzanıp onu ele geçirmeye, büyük bir gayretle daha önce bu yatakta iki kişinin yattığına dair ipuçlarını yok etmeye çalıştım. On iki saat kadar önce Andrew'un fildişi çarşafalarda bıraktığı kar meleği desenli kırıksıkları düzelttim. Uyumaya nerdeyse zaman kalmamıştı.

Alarmım sabah sekizde çaldı ve sürünerek yataktan çıktım. Beklediğim görüntüyle karşılaşmak için aynaya hızlıca bir göz attım – berbat görünüyordum. Gözlerimin altında, sanki biri mor renkli pastel boyayla bana saldırmış gibi parlak koyu halkalar oluşmuştu. Midem ise boştu. *Bunu sen yaptın*, dedim kendime. *Şimdi durup kendin için üzülmeyle başlayamazsın. Aş artık bunu.*

Üzerime favori siyah takımımı geçirdim; aynı anda hem profesyonel hem de seksi görünmemi sağlayan kesimi ve beni daha uzun gösteren boydan çizgileriyle bir bakıma bir kostümü andırıyordu. Onu giydiğimde Andrew'la aynı anda aynı tiz sesle "SüüüperAvukat" dediğimiz bir çizgi roman kahramanına dönüşüyordum. Bugün o süper güce ihtiyacım olduğundan giymiştim onu.

Yolculuğum tuhaf bir biçimde sakin geçti. Genelde ben Blecker Caddesi'nden binene kadar tamamen dolmuş olan 6 numaralı trende bugün yalnızca iki yolcu vardı: kucağında bir tomar gazete ve parmaklarında mürekkep lekeleri olan evsiz bir adam, bir de *Harry Potter* okumakta olan etek ve spor ayakkabı giymiş genç bir kadın. Yerime oturduğumda ikisi de başlarını kaldırıp bakmadılar.

Trenden Grand Central'da indim ve çalıştığım binaya, yanındaki diğer binalara çok benzeyen ve hiç açılmayan binlerce penceresi olan bir gökdelene yöneldim. İnsanların atlamasını önlemek için pencereleri kilitliyorlardı.

Girişteki görevli Marge'a güvenlik kartımı gösterdim. Geniş

gövdeli ve 1.85 boylarındaydı, hem enine hem boyuna; kol kasları ve kalçaları ayırt edilmeyen bir kadındı. Âdeta bir insan palindromu. Paralel çizgiler oluşturan hatlarıyla yüzünün de ürkütücü bir simetrisi vardı; yüzünü ortalayan ince, geniş dudakları, dudaklarını yansıtan bir burnu ve burnuna çok yakın gözleri vardı. Marge her gün arkasında toplanan lacivert polyester takımını ve çelik tabanlı botlarını giyer ve muhtemelen hızla yaklaşan ya da yeni eriştiği orta yaşa bir tepki olarak pembe dudak parlaticıları sürerdi. Marge gibi bir görünüme sahip olabilmeyi dilerdim. Bir odaya girdiğinde odadaki insanların onu fark edişini hayal ettim. *Öyle bir kadın ki, derlerdi, on saniyeden daha kısa sürede canımıza okuyabilir. Öyle bir kadın ki, derlerdi, makyajı bile akıyıyor.*

Marge'ı her gün en az iki defa, haftanın beş günü görüyordum, son beş yılda toplamda 2600 kereden daha fazla –bir keresinde hesaplamıştım– ve bana bir kez olsun “Günaydın” dememiştir. Altman, Pryor & Tisch'te çalışmaya başladığım ilk zamanlar günlük karşılaşmalarımızın bir şekilde doğrulanmamış olmasından ötürü kendimi makineleşmiş gibi hissediyordum, bir süre sonra kendimi Marge'a fark ettirmek misyonum hâline geldi. İşimde geçirdiğim vakit çoğunlukla bir konferans odasına kapanıp bir dolandırıcılık vakasına ait milyonlarca hesap dökümünü incelemekle geçtiğinden, iş hayatımı canlandırmanın bir yolu da buydu. Arkadaşım Mason'dan duyduğum kadarıyla bazı erkek iş arkadaşlarım can sıkıntılarını dindirmek için tuvalette mastürbasyon yapmak gibi bir çözüm bulmuştu. Sonrasında elbette ofisten herhangi biriyle el sıkışmaktan kaçınır oldum.

Marge bunlara kıyasla çok daha uygun bir projeydi. Kendime daha dost canlısı bir New York yaratmaya çalışıyordum. Taktiklerim zararsızdı. Gülümsemeyi ve ona ismiyle seslenmeyi, bazen saçlarına iltifat etmeyi denedim. Bir keresinde onu dürtmeye bile çalıştım. Bunun bir hata olduğunu kabul ediyorum.

Ancak tüm üstün gayretime rağmen Marge bana tek bir sözcük bile söylemedi. Gülümsemedi bile. Bunun sebebinin onun

Buckingham Sarayı'nda eğitilmesi olduğunu düşünmek istiyordum, eğer konuşacak olursa da şık bir İngiliz aksanıyla konuşurdu, diğer güvenlik görevlileri gibi sert bir Brooklyn aksanıyla değil.

Orada öyle dimdik durmasının onun vatani görevi olduğuna inanıyordum.

Bir yıl kadar sonra nihayet enerjim tükenmiş ve bu mücadeleden vazgeçmiştim. New York'un insanlara yaptığı şey budur; kendi istediği gibi davranana kadar sizi yıpratır. Artık geçerken Marge'a yalnızca başımla selam veriyorum ve bana karşı anaç bir his beslediğini hayal ediyorum.

Ofisime girdiğimde sekreterim Karen masama çoktan üzerinde *Bol Şans!!!!* yazan bir post-it ile birlikte on iki adet not bırakmıştı bile. Tam dört ünlem işareti; sıradışı patronum Carl MacKinnon'un hafta sonu attığı altı e-postaya neden cevap yazmadığımı öğrenmek isteyen mesajlarının her biri için birer tane. Carl'a derhal, genel üslubuma göre çok daha az hürmetkâr ve biraz pasif-agresif bir cevap yazdım.

Bugün içimden hiç de alttan almak gelmiyordu.

Alıcı: Carl R. MacKinnon, APT

Kimden: Emily M. Haxby, APT

Konu: HAFTA SONU Tatili

Yanlışlıkla BlackBerry'mi ofisimde unutmuştum, dolayısıyla hafta sonu attığınız e-postaları bu sabaha dek görme şansım olmadı. Acil sorularınıza yanıt vermem gerekirse, Quinn davasının ön duruşması 29 Ağustos 2010'da, yani yaklaşık olarak iki yıl sonra. Ve hayır, henüz hazırlanmaya başlamadım.

Kimden: Carl R. MacKinnon, APT

Alıcı: Emily M. Haxby, APT

Konu: Ynt: HAFTA SONU Tatili

Emily, BlackBerry'ni "yanlışıklıkla" unutmamanın kabul edilemez bir bahane olduğunu çok iyi bilecek kadar uzun süredir bu firmada çalışıyorsun. Öğlen ofisimde ol. Konuşmamız gereken şeyler var.

Bundan birkaç yıl önce, Carl'ın e-postası beni gözyaşlarına boğabilirdi, bugünse yalnızca gülüp geçtim. Eğer öğlen beni kovmak istiyorsa bu, Tanrı'nın bir lütfu olurdu.

Kimden: Emily M. Haxby, APT

Alıcı: Mason C. Shaw, APT

Konu: İlet: Ynt: HAFTA SONU Tatili

Uups. Mason, lütfen Marge'ı Carl'ın canına okuması için buraya çağırabilir misin? Eminim seyretmene izin verir.

Alıcı: Emily M. Haxby, APT

Kimden: Mason C. Shaw, APT

Konu: Ynt: İlet: Ynt: HAFTASONU Tatili

Anlaştık. Yalnız Carl hakkında duyduklarıma bakılırsa bundan zevk alabilir bile. Şaplak atılmasından hoşlanan bir tipmiş diyorlar. Perşembe öğle yemeği?

İyi ki Mason vardı. Sabahın dördünde –ben yeminli ifade suretleri yığınında boğuluyorken ve tüm hafta boyunca top-lamda birkaç saatten fazla uyuyamamışken– beni güldürebil-mek için kıdemli çalışanların klişeleşmiş taklitlerini yapıp duran

Mason'dı. APT'deki günlük rutinlerimizin saçmalıklarını sonsuz bir eğlence kaynağı olarak kullanabilme ve can sıkıntısını bir tür spora çevirebilme gibi bir yeteneği vardı. Mason lisede küçük başarıları tadabilmiş –eşzamanlı olarak futbol takımının kaptanı, öğrenci kurulu başkanı, tüm ponpon kız takımının da gözdesi olmuş– ama kendisinden önceki senenin mezuniyet balosu kralı gibi öne çıkmak yerine sınıfının birincisi olarak mezun olma ya uğraşmış ve sonunda Stanford Hukuk Fakültesi'ne girmeyi başarmıştı. Tek eşliliği savunan ama çabuk sıkılan bir tipti, bu da demek oluyordu ki her zaman bir kız arkadaşı vardı ama asla kızın adını hatırlamam gerekecek kadar uzun sürmezdi. Genellikle birbirlerinin yerini kolaylıkla alabilir tiplerdi zaten: sarışın, silikonlu ve ışıltılı takılarla bezenmiş. Az şey talep eden ve daha da azını alan kızlar. Yollarımız bu tuhaf hukuk bürosu dışında kesişseydi Mason ve ben arkadaş olabilir miydik emin değilim ama şimdi arkadaşlık ve benim için çok önemliydi.

Alıcı: Mason C. Shaw, APT

Kimden: Emily M. Haxby, APT

Konu: Ynt: Ynt: İlet: Ynt: HAFTASONU Tatili

Eğer perşembe hâlâ bir işim olursa, neden olmasın. Aksi takdirde sen ısmarlarsın.

Hafta sonu gelen kutumu kontrol etmediğim için kendi başıma açtığım büyük derdi çözmeye ya da gelen diğer iş postalarına cevap vermeye fırsat bile bulamadan, Kate ofisime uğradı ve başını kapıdan içeri uzattı. Saçlarına ince bir saç bandı takmış ve sıkı bir topuz yapmıştı, özel dikim tişörtünüyse içine sokarak bir kemer takmıştı. Her şey ait olduğu yerdeydi. Görünüşü, gözlerinin kenarlarındaki kazayaklarına rağmen yumuşaktı, her nasılsa onu daha genç ve biraz da işveli gösteriyorlardı.

“Em,” diye fısıldadı. “Ne yaptın sen?”

Önce Carl’a söylediğim yalanı kastettiğini düşündüm ve bir anlayışına gerçekten kovulmuş olabileceğimi düşünerek ufak bir şok geçirdim. İyi de bunu nasıl bu kadar çabuk öğrenmişti? Kırımı nasıl ödeyecektim? Ama hemen ardından dün gece olanları hatırladım, yüzünde sanki Andrew’dan değil de ondan ayrılmışım gibi incinmiş bir ifade vardı.

“İyi haberler çabuk yayılıyor anlaşılıyor.” Dümdüz çıkan sesim yüzümdeki gülümsemeye çelişiyordu.

“Andrew dün gece Daniel’ı aradı.”

“Ya.”

Kate karşıma geçip oturdu ve sivri topuğuyla kapıyı iteleyerek kapadı. “Senin için endişelendim, Em. Ne olduğunu anlamıyorum.”

“Biliyorum. Ben de anladığımdan emin değilim.”

“Ama çok mutluydunuz.”

“Sanırım. Bazen. Ama evlenmek mi? Hiç iyi bir fikir değil.”

Kate’in kaşları çatıldı ve bana baktı, gerçekten baktı, sanki bir anda kim olduğumdan emin olamıyormuş gibiydi.

Hâlâ buradayım. Hâlâ benim, demek istedim ama demedim çünkü tepkisi beni pek de şaşırtmamıştı. Üzülebileceğinin farkındaydım, belki de Andrew ile ikimizi tanıştıran o olduğundan kızgın da olabilirdi. Kendi boşluğunu da doldurabilmesi adına, en iyi arkadaşını ve nişanlısının en iyi arkadaşını tanıştırmak ve mükemmel bir çift olacağımızı iddia ederek bizi buluşturmuştu. Tamamen haksız da değildi.

Kate ikimizi bir araya getirme fikriyle ilk çıkageldiğinde, Andrew’u “büyük talih” olarak nitelendirmiş ve bu da benim onunla tanışmaya aniden isteksiz yaklaşmama neden olmuştu. Etrafımdaki neredeyse herkes ciddi bir ilişki arıyor ya da ilişkisini bir sonraki aşamaya taşıyor olmasına rağmen, benim bir erkek arkadaş bulmak için büyük girişimlerim olmamıştı hiç. Bu “büyük talih” ise, eh, kalp ağrılarına bir davetiye gibiydi.

Kate bana inanmayabilir ama ben yalnızlıktan hoşlanıyor-

dum. Dikkatleri kolayca dağılan bir çiftin tek çocuğu olarak kendimi eğlendirmek konusunda asla sıkıntı yaşamamıştım. Bu benim yapmış olduğum bir tercihti. Küçükken, annem ölüp de odama kapandığım ve kapıya DEFOL yazdığım zamanlardan da önce zamanımın çoğunu, küçük çocukların olduklarından daha zeki ve büyüklerden daha ehil göründükleri o kuytu köşelerden birine çekilip Nancy Drew maceraları okuyarak geçirirdim. Ailem kokteyl partilerine gitmek için kapıdan çıkarken bana öpücükler gönderdiklerinde bunu pek de umursamaz, gerekli boy sınırına ulaşmadığım için giremediğim o dünyaya duydukları arzudan hiç etkilenmezdim. Bir yetişkin olarak şimdi de pek değiştiğimi söyleyemem.

Ama dürüst olmam gerekiyordu ki Kate, Andrew'un büyük bir talih olduğunu söylediğinde kesinlikle haklıydı. Karşı konulmaz biriydi, ben de karşı koymamıştım. Tüm özelliklere sahipti: Akıllı, başarılı ve komikti, belli bir ölçüde yakışıklıydı da. Sol göz çukuru sağ gözününkinden biraz daha aşağıdaydı, o da ikisini eşitlemek için kafasını kaldırmak gibi bir çözüm bulmuştu. Her zaman çöpü çıkarır, boş tuvalet kâğıdı rulolarını değiştirir, banyo giderini tıkayan saçları temizlerdi. Elbette ayak tırnaklarını kahve sehпасının üzerinde unuttuğu, daimi olarak yirmi dakika geç kaldığı ya da internette gizli gizli porno izlemekten hoşlandığı da doğrudu ama bir gün çok şanslı bir eş için mükemmel bir koca olabileceğinden şüphem yoktu. Gerçek şuydu ki bu adam benimle harcanıyordu.

"Andrew senden çok hoşlanmış, Daniel'a anlatmış. Aferin sana," demişti Kate ilk buluşmamızdan hemen sonra. Sanki buluşma bir performanstı da ben de olumlu eleştiriler alıyordum. Daha sonra, Andrew ve ben *resmen* bir çift olduğumuzda Kate çöpçatanlık konusundaki yeteneğiyle böbürlenecekti. Şimdiyse onun itibarını zedelemiş olduğum için suçlu hissediyordum. Özgeçmişine bir evlilik koymak istemişti ve nedimelerimden biri olabileceği için çok heyecanlıydı. Bu tür şeylerden her zaman hoşlanan biriydi; baştan ayağa tafta kumaşla kaplanmak, garip

ama gülümsemesini hiç de kötü etkilemiyordu. Açıkçası eğer benim için sırtında *Bayan Warner* yazılı bir tişörtü şimdiden sipariş etmiş olduğunu duysam buna şaşırırmazdım bile.

“Em, lütfen bana nedenini söyle,” dedi ve birden, bedenimde kalmış tüm kuvveti kullanarak arkadaşımın anlamasını sağlamak istedim. Ama bunu nasıl yapabileceğimi bilmiyordum. Ben bile anladığımdan emin değildim.

“Bilmiyorum. Yalnızca kendimi Bayan Warner olarak göremedim işte. Ya da Bayan Haxby-Warner. Ya da her nasıl oluyorsa. Onunla evlenemem, Kate. Bunu yapamam. Eğer bunu yaparsam ben hâlâ ben olabilir miyim bilmiyorum.” Önümdeki not kâğıdındaki içi boş kalplere baktım. “O ben dediğim de her kimse artık.”

“Soyadını değiştirmek zorunda değilsin.”

“Biliyorum. Konunun soyadıyla ilgisi yok.” Dev çiçek buketleri çizmeye başladım ve çiçeklerin taç yapraklarına daireler çizdim.

“Ama anlamıyorum. Sana teklif etmedi ki henüz. Eğer hazır hissetmiyorsan hemen evlenmek zorunda değilsiniz.” Parmaklarındaki yüzüğe bir bakış attı ve diğer eliyle üzerini kapadı.

“Hiçbir zaman hazır olmayacağım zaten. Andrew harika biri. Bunu ikimiz de biliyoruz. Ama bu yeterli değil. Ben onun diğer yarısı olamam, demek istediğimi anlıyor musun?” Anlamadığını biliyordum. Daniel’la arasındaki ilişkiyi sorgulaması hiç gerekmemişti. Başından beri biliyordu. Kate’in cazibesi, değişmez kararlılığında yatıyordu.

“Belki de olmayan bir şeylere arzu duyuyorsundur,” dedi.

“Daha iyi birini aradığımdan ya da bunun gibi bir şeyden değil. O en iyisi ama beni anlamıyor.” Kulağa tamamen bahane sıralıyor gibi geldiğimi biliyordum ama gerçekte istediğim şeyi ona söyleyemedim. *Onu yedim, Kate. Tadı tavuğa benziyordu. Onu yedim, Kate. Neredeyse hiçbir şey hissetmedim.* Düşüncelerimi kendime sakladım çünkü bir anlam ifade etmeyeceklerini biliyordum.

“Sanırım işin doğrusu, sebebin hiç de Andrew’la alakası olmadığını,” dedim onun yerine.

“Hayır. Hayır, sanmıyorum,” dedi ve bana bakışı dün gece Andrew’un bakışıyla birebir aynıydı; acımaya benzer bir duygu vardı. Yanıma geldi ve beni alımdan öptü, yalnızca onun cesaret edebileceği bir şeydi bu. Lütuf ya da yargılama içermeyen, yalnızca insanı eski moduna geri döndürmeye yarayan bir hareket. Kate asla olay yerini terk etmez, aksine her şeyin yatıştığından emin olurdu.

“Pekâlâ, bundan daha sonra bahsedeceğiz. Şimdi işimin başına dönmem gerek,” dedi. Kate benden üç yıl daha deneyimliydi ve gelecek sene ortaklardan biri olmayı hedefliyordu. Eğer başarsa –ve dünyada eğer biraz olsun adalet varsa– Kate APT’nin iki yüz yıllık tarihindeki ikinci kadın avukat ortak olacaktı. Öte yandan ben, en son performans değerlendirmemde firmaya duyduğum *sadakat* üzerine daha fazla yoğunlaşmam gerektiği konusunda uyarılmıştım.

“Bu arada, dikkatli ol, Em. Bugün ne olursa olsun Carl’dan uzak dur. Yeni Synergon su davası için çalışacak birini arıyordu.”

“Lütfen, lütfen bana bunu uydurduğunu söyle. Bu öğleden sonrası için onunla bir görüşmem var.”

Bu kez hiç şüphe yoktu ki gözlerinin içindeki o şey acımadı. Bitmiştim. APT’deki ilk gün, kıdemli avukatlardan, firmada hayatta kalabilmek için kaçınmamız gereken üç şey olduğunu öğrenmiştik: Synergon, Carl MacKinnon ve köşedeki Çin paket servisi dükkânı.

“Daha da kötüsü var. Davaya Carisse atandı, dolayısıyla Carl’dan sonraki en kıdemli kişi o olacak.”

Dünyadaki hiç kimseden nefret etmediğimi söyleyebilmek isterdim ama bu büyük, kocaman bir yalan olurdu. Carisse’den nefret ediyordum. Hiç kimseye nefret duymayan Kate bile ona karşı istisnai davranıyordu. Carisse kadın dayanışmalarından bile atılmayı hak eden bir kadındı. Günahları, firmadaki evli

onlarca avukatla yatmasının yanı sıra, astlarıyla oynadığı *Suç Atmaca*, *İşimi Benim Yerime Sen Yap* ve *Övgüleri Ben Üstlenirim*, *Teşekkürler* gibi oyunları da içeriyordu. *Vay canına, ne kadar da korkunç/yorgun/şişko görünüyorsun* gibi lafları ya da olmayan hamileliğinizden ötürü sizi tebrik etmesi gibi tuhaf alışkanlıkları vardı. Firmaya benden yalnızca iki sene önce falan başlamış olmasına rağmen, çalışanlar sıralamasında bir hile hurdayla âdeta yönetici ortaklardan biriymiş gibi davranıyordu. Bazen onu öldürsem cezadan yırtabilir miyim diye merak ediyordum, tetiği çekmek o kadar da zor olmasa gerekti. Dünya onsuz çok daha iyi bir yer olurdu.

“Üzgünüm, Em,” dedi Kate ve odadan çıktı. Not defterime baktım, farkında olmadan yeni çizimler yapmıştım: Minik hançerler.

Öğlen, küstah olduğumu umduğum bir tavırla Carl’ın ofisine yöneldim. Belki, hiç dost canlısı olmayan bu tutumum, onun beni davaya atamak konusundaki fikirlerini değiştirebilirdi. Marge’a öykündüm, bu gibi durumlara bana güç veriyordu.

Carl, şık bir düz monitör dışında üzeri boş olan geniş maun masasının arkasında oturuyordu. Uzun bir adam olmamasına rağmen sandalyesi yerden bir karış havada gibi duruyordu. Konuk sandalyelerinin beş santimetre kadar daha alçakta olduğunu fark ettim. Telefonda konuşuyordu ve parmaklarını şıklatarak içeri girmem için işaret etti.

Küçük sandalyelerden birine oturdum, sandalye hilesi gerçekten de işe yarıyordu. Kendimi müdürün odasında azar işitmek için bekleyen beş yaşında bir çocuk gibi hissetmiştim. Duvarlarında asılı olan çerçevelenmiş diplomaların her birinde ismi göze çarpıyordu. Princeton. Wharton İşletme Okulu. Harvard Hukuk Fakültesi. Bunların hepsine birden gitmiş olabilir miydi? Çocukları Kurtarın Vakfı’ndan bir ödül de diplomalarının yanında asılıydı, görünüşe göre Carl 1994, 1999 ve 2005 yılların-

da vakfın en büyük bağışçısı olmuştu. Cılız Afrikalı çocuklara sarıldığı bir fotoğrafı da çerçeveye sıkıştırılmıştı.

Carl bir yandan telefondaki müşteriyiyle tatlı tatlı konuşurken, bir yandan da bana bakmaya ve beni süzmeye başladı. Göğüs dekolteme göz atmasını engellemek için bir not defterini alıp göğsüme yasladım. Çalışanlardan birini azarladıktan hemen sonra, eğer çalışan bir talihsizlik eseri olarak etek giymişse elini onun kalçasına koymakta beis görmeyen bir adamdı Carl. Dedi-kodulara göre cinsel tacizde bulunduğu yönünde birçok şikâyet nedeniyle ortaklık hisselerinde birkaç kez kesintiye gidildiyse de hiçbirinde kovulmamıştı çünkü firmaya kendisiyle birlikte getirdiği birçok büyük müşteriyi giderken götürebilirdi, örneğin Synergon'ı. Ayrıca zamanında, tüm firmanın da bildiği üzere çalışanlardan birinin kafasına açıklamalı *New York Medeni Kanun ve Uygulamaları* kitabını fırlatmışlığı da vardı.

Epey acımış olmalı.

Bu arada hamile karısından bahsetmiş miydim? İkiz bebek bekliyorlar.

Genelde, Carl'la bir buluşmamız olacağını bildiğim günlerde varolan en paspal kıyafetlerimi giyip makyaj yapmadan evden çıkar, saçlarımı da nine usulü bir topuz yaparak işe gelirdim. Bana hiç asılmamış olmasını buna bağlıyorum. Elbette cinsel olmayan tacize fazlasıyla maruz kalıyorum ama itiraf etmeliyim ki kostümümün bu kadar işe yaraması beni endişelendiriyordu; ofiste onun tarafından taciz edilmemiş tek kadın bendim.

“Evet, seni yeni Synergon su davasına atıyorum. Sen, ben ve Carisse birlikte çalışacağız ama içimizde en az kıdemli olan avukat sen olduğundan, bu işteki yükün çoğunu senin üstlenmeni bekliyorum,” dedi Carl telefonu kapattıktan sonra. Al işte. Midem sancılandı. Başıma gelecekleri zaten biliyor olmam, darbenin etkisini hiç de azaltmamıştı.

“Tüm zamanının yüzde yüz onunu bu davaya adamanı bekliyorum. Elimizdeki tüm gücü kullanmamız gerekiyor ve bu aynı zamanda firmaya olan *sadakatini* ispatlayabilmen için de müthiş

bir fırsat. Artık bu hafta sonu yaşanana benzer olaylarla karşılaşmayız herhalde, değil mi?" Başımı salladım, Carl sanki kötü bir koku duymuş gibi havayı kokladı.

"Elbette, Carl. Özür dilerim." Özrüm kendime hâkim olamadan ağızından çıkıverdi ve bunu bu kadar kolay yapabildiğim için kendimden utandım. Ona sakso çekip sonra buna hiç takılmamam da mümkündü demek.

"Pekâlâ, işte detaylar. Synergon, Arkansas eyalet mahkemesince elliye yakın aile adına dava ediliyor. Temelde yapmamız gereken şey Erin Brockovich emsali olan bu davalara karşı savunma hazırlamak, neyse ki o sürtük bu kez ekibe dahil edilmedi. Biliyorsun, Julia Roberts'a benzer bir hâli yoktu."

"Ya," dedim.

"Arkansas'taki o zavallı insanlar kanser olmuş ve üçüncü gözleri falan çıkmaya başlamış, onlar da suya karışan kimyasalları suçluyorlar."

"Kimyasalların oraya boşaltıldığına dair bir kanıtları var mı?"

"Evet, Synergon son elli yıldır petrokimyasal atıklarını Cad-do Nehri'ne boşaltıyor. Kenar mahalleli BP'lerin kendilerini dava edebilecek kadar akıllı olabileceklerini düşünmemişler."

"BP?" diye sordum.

"Beyaz pislikler. Ama açıkçası, kimyasal boşaltımı ille kanse-re yol açacak değil. Evet, bir boşaltım yapıyor ama daha kimse bu insanların neden hastalandıklarını kanıtlayamadı."

Başımı kaldırıp Carl'a baktım ve dudaklarının kıvrımına yerleşmiş gülücüğü fark ettim. Bundan zevk alıyor olmalıydı, içindeki ezik çocuğu fark edebiliyordum. Carl lisede donunu ıslatan, kantinde dayak yiyen ve döndürüle döndürüle dalga geçilen bir tip olmalıydı. İçinde bu derece şeytani dürtüleri olmasının, belirli bir hedefe yönelmeyen bu intikam duygusunun başka bir açıklaması olamazdı.

"Gerçekten, bu dava aslında sadece davacıların Amerika hükümetinden biraz daha para koparabilmesi için ucuz bir girişim," dedi.

“Ama ortada bir boşaltım varsa...”

“Kaç kez tekrar etmem gerekiyor? En iyisi not al, Emily. Boşaltım ille kanser demek değil. Boşaltım, boşaltım demektir. Kanser değil. Anladın mı?”

“Galiba...”

“O zaman onların üzerine gitmek için kullanacağımız taktik *Bir Hukuk Davası*’ndaki gibi olacak. O kitabı okumuş muydun?”

“Evet, hukuk fakültesindeki ilk yılımda zorunlu okumaydı.” Kitabın okutulduğu dersin etik dersi olduğunu ve okutulma amacının nasıl hukukçu olunmayacağını kavratmak olduğunu eklemedim.

“İyi, iyi. Büyük resim şu. Önce bazı uzman biliminsanlarını tutarak ortada kanser ve kimyasal atıklar arasında nedensel bir bağ olmadığını raporlamalarını sağlayacağız. Ki ben gerçekten ortada böyle bir bağ olduğunu düşünmüyorum.” Carl notlarına bir göz attı. “Synergon’ın her zaman danıştığı uzmanlara ait bir liste şurada. Aynı zamanda davacı tarafın istediği bulgularla ilgileneceğiz ve onların legal masraflarını yoğunlaştırabilmek için elimizden geldiğince fazla önerge sunacağız. Synergon’ın buna harcayacak tonlarca parası var ama besbelli karşı tarafın yok.

“Ön duruşmayı kazandıktan sonra, ki kesin kazanacağız çünkü tek bir lanet kanıt sunamayacaklar, üçüncü taktiğe geçeceğiz. Avukatlarımızın masrafları için karşı tarafa dava açacağız. O davayı muhtemelen alamayız ama bizim için yine bir galibiyet olacak bu. Synergon agresif tutumumuzdan etkilenecek, ücretlendirilecek saatlerimiz artacak ve en güzeli de insanlara neden Synergon’a bulaşmamaları gerektiğini göstermiş olacağız.”

Yine gülümsedi ve size yemin ederim, göğsünün kabardığını gördüm.

“İlk olarak derhal ilk bulgu taleplerinin taslaklarını hazırlamaya başla. Onları yarın sabah masamda görmek istiyorum. Ayrıca, önümüzdeki aylarda Arkansas’a sık sık gitmemiz gerekecek, onun için bir plan yap. Düzgün bir valiz al. Bir şey daha.” Durdu ve ben gözlerinin içine bakana kadar bekledi.

“Güzel takım, Emily.” Beni göz kırpmaya hareketiyle odasından dışarı yolladı. Her nedense, beni çıplak olarak hayal ettiğinden hiç şüphem yoktu.

Büyük bir hukuk firmasında işe girdiğiniz zaman, ruhunuzu satacağınızı bilmelisiniz. Bunun aksini iddia eden ya yalan söylüyor ya da kendini kandırıyor. Ama ben, o âna dek yalnızca hayatımı sattığımı, ruhumu koruduğumu düşünürdüm. Bu iş girmenin tüm vaktimi alacağının, geriye sosyal yaşam namına pek bir şey kalmayacağını farkındaydım. Bir çalışan olarak planlarımı, doktor randevularımı ve tatillerimi iptal etmek işten bile değildi. Çoğumuz cuma öğleden sonralarımızı parmaklarımızı çapraz yaparak bu hafta bir istisna olmasını ve bir ortağın aniden masamıza pazartesi sabahına kadar halledilmesi gereken bir dosya fırlatmamasını dileyerek geçirirdik.

Ama ruhunu satmak bir yana, maaşlı çalışan olmanın epeyi iyi getirisi vardı. Çoğu günler mesai yapmış ve canımdan bezdirilmiş olsam da maaşım, fahiş eğitim kredilerimi ve Village'daki stüdyo dairemın kirasını ödeyebilmemi sağlıyordu. Daire yaklaşık otuz beş metrekare olmasına rağmen, insanların yaşayabilmek için organlarını sattığı Manhattan'da kendi daireme sahip olmak kendimi lüks içinde hissetmeme neden oluyordu.

Synergon'a karşı doldurulmuş şikâyet dosyalarına göz atmaya başladım. Davacılarından bazıları hiç kimsenin adını bile duymadığı minimini bir kasabadan fakir insanlardı: Caddo Vadisi, Arkansas. Nüfus: 565. İlk şikâyet Jones ailesine aitti ve anneleri Jo-Ann akut lenfoblastik lösemiden öldüğü için dava açıyorlardı. Bay Jones şimdi yaşları iki ve dokuz arasında değişen beş küçük çocuğunu bir başına büyütme zorundaydı. Caddo Nehri'ne dört yüz metre uzaklıkta yaşıyorlardı ve Jo-Ann bölgedeki tanı konulmuş yedinci kişiydi. Bu da oradaki nüfusun kanser oranının, ülkedeki toplam kanser oranına göre beş yüz kat daha fazla olduğu anlamına geliyordu.

Şikâyetin detaylarını gözden geçirirken New York'un ortasında bir gökdelenin kırk dördüncü katında oturuyordum. Parıldayan cam ve metalden yapılmış görkemli bir kutuyu andıran ofisimde, azametli konumundan şehrin alışlagelmiş kaotik ağını görebiliyordum. Jones ailesiyle tek ortak yanımız, benim annemin de kanserden ölmüş olmasıydı. Bir anda bunun o kadar da küçük bir şey olmadığını düşündüm.

Bunun benim işim olduğunu fark etmemle içimi bir utanç dalgası sardı. Bana bu yüzden para ödüyorlardı. İki haftada bir maaşımı alıyordum, emeklilik planım ve –günün birinde kanser *olursam* gerekebilecek– bir sağlık sigortası desteğim vardı. Karşılığında yapmam gereken ise bu gecemi ve önümüzdeki altı ayı, yardıma çok ihtiyaç duyan ve hak eden o elli aileye, Synergon'ın zenginliğinden zırnık koklatmamak için çözümler üretmeye çalışarak geçirmektir. Acil serviste gününün her saatini insanları kurtararak geçiren ve *dünyayı daha güzel bir yer yapan* Andrew bu konuda ne düşünürdü merak ettim ama bu meseleyi kafamdan uzaklaştırdım. Ardından ışık hızıyla, acaba annem, günden güne saçları dökülen ve memeleri göğsünden kazınarak alınan annem büyüdüğümde bu insana dönüştüğümü öğrense ne derdi diye düşündüm. Bilmek istemiyordum. Onun yerine, Amerikan Kanser Birliği'nin internet sitesine tıkladım ve yüz dolarlık bir bağış yaptım, davacıların talep ettiği elli milyon dolara kıyasla esamisi bile okunmayacak bir miktardı.

Ardından, Carl için sayılamayacak kadar çok olan bulgu talebi taslağını hazırlamaya giriştim ve diğer her şeyi kafamdan sildim. Manhattan'a gece çökene ve pencereden giren tüm ışık bitene kadar da kafamı kaldırmadım. Duyduğum tek ses, uzaklardan gelen ve periyodik olarak öten siren sesleri, yatıştırıcı bir New York ninnisi gibiydi.

İstifa etmek aklımın ucundan bir kez olsun geçmedi.